

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **CAMPING Praha, s. r. o.**, se sídlem Rtyňská 353, Praha 9, IČ 26500078, zast. JUDr. Borisem Kučerou, advokátem, se sídlem Žernovská 6, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **Městská část Praha-Klánovice**, se sídlem U Besedy 300, Praha 9, zast. JUDr. Davidem Černým, advokátem, se sídlem U Nádrže 625/6, Praha-Hostivař, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2008 čj. S-MHMP 440501/2008/OST/Lš/Zá

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16. 9. 2008 čj. S-MHMP 440501/2005/OST/Lš/Zá se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Borise Kučery, advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen magistrát) uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21, stavebního úřadu (dále jen stavební úřad), ze dne 11. 6. 2008 čj. Výst/4474/2008/Ko a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobci podle § 108 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) zakázáno užívání výrobků, které plní funkci stavby, a to samostatného objektu recepce a objektu WC a sprch pro návštěvníky a 24 mobilních objektů pro ubytování návštěvníků (umístěných především na pozemku parc. č.

1018/1 v k. ú. Klánovice, současně napojených na areálové rozvody elektro, vody a svody kanalizace), to vše na pozemcích parc. č. 1017/1, 1017/7, 1020/1, 1018/1 a 1301/4, vše v k. ú. Klánovice, které byly umístěny bez souhlasu stavebního úřadu.

V žalobě žalobce rekapituluje průběh správního řízení, obsah podaného odvolání a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Ve vztahu k žalobou napadeném rozhodnutí pak formuluje tyto žalobní námitky:

Žalobce v první námitce nesouhlasí se způsobem, jakým se magistrát vypořádal s jeho námitkami směřujícími vůči postupu stavebního úřadu při opatřování důkazů. Podle názoru žalobce magistrát jako odvolací orgán v rámci „správního uvážení“ volně vykládá zákon a pro odůvodnění nezákonného postupu stavebního úřadu používá volně vyfabulované „argumenty“ nemající oporu v zákoně jako jsou „veřejně přístupné místo“, „procesní ekonomie“, „chyby nedosáhly intenzity“.

Žalobce uvádí, že zákonnost je jen jedna a pokud zákon stanoví podmínky pro provedení určitého úkonu, nelze jejich nedostatek zhojit volnou fabulací v rámci správní úvahy. Předmětný pozemek navíc je pronajatý pozemek, na který mají přístup pouze platící návštěvníci koupaliště a osoby ubytované v kempu, nejde tedy o náměstí, na které je umožněn vstup všem osobám. I pracovníci stavebního úřadu mohou na tuto plochu vstupovat, ale musí respektovat minimálně stavební zákon, což se v tomto případě nestalo.

Ve druhé žalobní námitce žalobce nesouhlasí s výkladem pojmu „výrobek plnicí funkci stavby“, jak jej provedl magistrát ve svém rozhodnutí. Žalobce si je vědom toho, že posouzení skutečnosti, zda se jedná o výrobek plnicí funkci stavby a zda nemotorové vozidlo může být tímto výrobkem, je problematikou novou, dosud v judikatuře neřešenou. Žalobce si je vědom toho, že jde o oblast hraniční, domnívá se však, že po dobu, po kterou si mobilní domov zachová vlastnosti nemotorového vozidla, tj. přepravitelnost a vlastnosti takové, jaké měl, když byl podle normy ČSN EN 1647 certifikován, je vozidlem. Pokud tyto vlastnosti ztratí např. tím, že se stane nepřepravitelným např. proto, že je umístěn na podezdívku nebo spojen do podoby, která převoz neumožňuje, stává se výrobkem plnicí funkci stavby. Na druhou stranu, pokud si zachová vlastnosti vozidla, je vozidlem a režim stavebního zákona se na něj nevztahuje podobně jako na karavany nebo jiná motorová či nemotorová kempová vozidla. Skutečnost, zda je kterékoli z výše zmíněných vozidel připojeno rozpojitelnou přípojkou k přívodu elektřiny, vody či je umožněn odtok odpadních vod do veřejné kanalizace, nemění nic na tom, že jde o vozidlo.

Argumentace žalovaného, že nemotorové vozidlo musí být vybaveno státní poznávací značkou a musí být za něj zaplacené povinné ručení je v rozporu s normou ČSN EN 1647, kterou sám žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí cituje, a podle níž jde o vozidlo, které není určeno k provozu na veřejných komunikacích.

Podle platné právní úpravy je registrace vozidla a zaplacení povinného ručení požadavkem zákona pro silniční vozidla, u mobilního domova se však jedná „o přepravitelné obytné vozidlo pro volný čas, které nespĺňuje požadavky na konstrukci a provoz silničních vozidel, ale je vybaveno pro přepravu a je určeno pro dočasné nebo sezónní ubytování“, a tudíž se na něj povinnost registrace a povinného ručení nevztahuje.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že setrvává na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

Poukázal na to, že znalec, který zpracovával znalecký posudek předložený žalobcem v průběhu správního řízení, překročil svá oprávnění, když hodnotí postup stavebního úřadu v konkrétní věci a posuzuje zákonnost jím vydaného rozhodnutí.

Uvádí dále, že pokud by měly být mobilní domy posuzovány dle zákona č. 56/2001 Sb., musel by být takový dům natolik mobilní, tj. samostatně pojízdný či tažený, že by byl přemísťován po pozemních komunikacích. Norma ČSN EU 1647 v bodě 3.1 definuje mobilní domov jako „přepavitelné obytné vozidlo pro volný čas, které nesplňuje požadavky na konstrukci a provoz silničních vozidel, ale je vybaveno pro přepravu a určeno pro dočasné nebo sezónní ubytování“. Ze znění normy je zřejmé, že mobilní domov je pro přepravu pouze vybaven, avšak není samostatně pojízdný nebo tažený a uzpůsobený provozu na pozemních komunikacích. Pokud by měl být podle ust. § 2 odst. 3 zákona o provozu posuzován jako přípojné nemotorové vozidlo (dle závěru znaleckého posudku), muselo by takové vozidlo splňovat požadavky § 6 odst. 1 zákona o provozu, tj. být přihlášeno k registraci a mít povinné ručení.

Pokud by měly být posouzeny dle § 2 odst. 2 zákona o provozu jako „zvláštní vozidlo vyrobené k jiným účelům, než k provozu na pozemních komunikacích, které může být při splnění podmínek stanovených zákonem k provozu na pozemních komunikacích schváleno“, bylo by možné ho za takovéto vozidlo považovat pouze do momentu připojení na areálové rozvody. Ve chvíli, kdy je splnění účelu užívání mobilního domu podmíněno osazením a stavbou sítí technického vybavení (přípojky voda, elektro, kanalizace), jedná se z hlediska stavebních předpisů o výrobek plnící funkci stavby, přičemž funkcí stavby je v daném případě rekreace.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, v níž zdůraznil, že mobilní domov má jako vozidlo i prohlášení o shodě obsahující konstatování, že jde o vozidlo. Pokud by bylo možné na vozidlo aplikovat ust. § 108 stavebního zákona, bylo by třeba předložit i doklad podle zvláštního předpisu prokazující shodu jeho vlastností s požadavky na stavby podle § 156. Pokud nelze takový doklad získat, připojí se k ohlášení technická dokumentace výrobce nebo dovozce, popřípadě další doklad, z něhož je možné ověřit dodržení požadavků na stavby. Tento požadavek však nelze u mobilní domova splnit, neboť takové doklady nelze opatřit, viz prohlášení Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha přiložené jako důkaz k žalobě.

Názor, že flexibilní a odpojitelné připojení k sítím by činilo z vozidla stavbu, by vedl k absurdním závěrům a učinilo by výrobek plnící funkci stavby i z běžně napojovaných karavanů.

Dodatečně pak žalobce zaslal soudu stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 25. 5. 2009 čj. 14069/09-82, z něhož vyplývá, že podle názoru tohoto ministerstva v případě, že je mobilní dům natolik mobilní (pojízdný či tažený), že může být přemísťován po pozemních komunikacích, má charakter vozidla nebo přívěsu, a tudíž není v režimu stavebního zákona.

K výzvě soudu sdělila Městská část Praha-Klánovice, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, k věci se však blíže nevyjádřila.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel

přítom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přítom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Dne 2. 6. 2008 provedl stavební úřad bez přítomnosti žalobce místní šetření v areálu kempu v Klánovicích, při němž bylo zjištěno, že v areálu jsou umístěny mobilní domy, některé z nich jsou užívány. Na dveřích recepce byla vyvěšena otevírací doba (od 12. 4. 2008 do 18. 10. 2008 denně 8-11 a 16-19 hod). V prostoru mobilhausů je upraveno sezení se slunečníky a plastovým zahradním nábytkem, mobilhausy jsou napojeny na kanalizaci, plynové bomby jsou odstaveny vně mobilhausů, komunikace pro příjezd k mobilhausům jsou vysypány štěrskem.

Dne 11. 6. 2008 pak vydal stavební úřad rozhodnutí čj. Výst/4474/2008/Ko, kterým podle § 108 odst. 2 stavebního zákona žalobci zakázal užívání výrobků, které plní funkci stavby, a to: samostatného objektu recepce, objektu WC a sprch pro návštěvníky a 24 mobilních objektů pro ubytování návštěvníků na pozemcích v k. ú. Klánovice uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad popsal zjištění učiněná při místním šetření dne 2. 6. 2008 a uvedl, že užívání výrobků zakázal, protože jsou umístěny bez předchozího povolení stavebního úřadu a protože nebyl předložen doklad prokazující shodu jejich vlastností s požadavky na stavby podle § 156 stavebního zákona. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě, když jednak poukázal na nezákonný způsob provádění místního šetření dne 2. 6. 2008, k němuž nebyl přizván, a jednak dovozoval, že na předmětné mobilní domy nelze ust. § 108 stavebního zákona vztáhnout.

V průběhu odvolacího řízení žalobce předložil žalovanému znalecký posudek ze dne 25. 8. 2008 zpracovaný znaleckým ústavem Sinconsult, s. r. o., z jehož závěrů vyplývá, že předmětné mobilní domy nejsou výrobkem plnícím funkci stavby a jedná se o nemotorové přívěsné vozidlo s pevnou obytnou nástavbou.

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím napadeným nyní žalobou tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

K námitce týkající se nezákonného postupu stavebního úřadu při místním šetření magistrát uvedl, že správcem pozemků, na nichž bylo šetření provedeno, je městská část Praha-Klánovice. Areál koupaliště je místem veřejně přístupným, nelze proto vstup posoudit jako vstup na cizí pozemek bez vědomí vlastníka. Ze správního spisu pak vyplývá, že ke vstupu na stavby ani do staveb při tomto šetření nedošlo, když účelem šetření bylo ověřit dodržování ustanovení stavebního zákona a výzvy k bezodkladnému zastavení prací. Opatření důkazů (pořízená fotodokumentace a vlastní pozorování) tudíž odvolací orgán neshledal v rozporu se zákonem.

Protože podle § 108 odst. 2 stavebního zákona je rozhodnutí o zákazu užívání prvním úkonem v řízení, nebyl stavební úřad povinen žalobci dávat možnost vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem. Případné pochybení stavebního úřadu při výkonu stavebního dozoru by podle názoru žalovaného nemělo vliv na věcnou stránku prvoinstančního rozhodnutí. Odvolací orgán by sledoval hledisko procesní ekonomie, kdy není nutné ani vhodné rušit a vracet k novému projednání rozhodnutí, kde vady řízení nebo chyby rozhodnutí nedosáhly takové intenzity, která by měla za následek rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho věcnou správnost.

K posouzení předmětných mobilních objektů pak uvedl žalovaný následující:

Jedná-li se o přípojné nemotorové vozidlo, musí být jako takové přihlášeno k registraci (SPZ) a mít povinné ručení. Takovéto zvláštní vozidlo by bylo „pouze odstaveno“ do momentu připojení na areálové rozvody. Ve chvíli, kdy je splnění účelu užívání podmíněno osazením a stavbou sítí technického vybavení, jedná se z hlediska stavebních předpisů o výrobek plnící funkci stavby, přičemž funkcí stavby je v daném případě rekreace.

Vzhledem k tomu je potřebné komplexně zkoumat umístění těchto výrobků na pozemku. Výrobky jsou umístěny na pozemcích, které jsou v území s využitím SP- sportu a OB – čistě obytné.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobní námitky vztahující se k postupu stavebního úřadu při místním šetření soud důvodnými neshledal, na druhé straně se však nemohl zcela ztotožnit ani s názorem žalovaného v tom, že stavební úřad byl oprávněn k provedení místního šetření, aniž by žalobce k němu přizval nebo ho o něm uvědomil.

Podle § 172 odst. 1 stavebního zákona „pověřený zaměstnanec stavebního úřadu, (...) pokud plní úkoly podle tohoto zákona, je oprávněn vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při

- a) zjišťování stavu stavby a pozemku,
- b) opatrování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření.“

Podle § 172 odst. 4 stavebního zákona „oprávnění ke vstupu se prokazuje zvláštním průkazem, ve kterém je uvedeno jméno, příjmení, zaměstnavatel a funkce oprávněné úřední osoby, rozsah oprávnění a vymezení platnosti průkazu. Průkaz musí být opatřen úředním razítkem a podepsán s uvedením jména, příjmení a funkce osoby, která pověření vydala.“

Stavební zákon tedy upravuje podmínky pro vstup pracovníků stavebního úřadu nejen při vstupu na stavby a do staveb, jak naznačuje žalovaný, ale rovněž při vstupu na cizí pozemky a vztahuje se tak i na projednávaný případ. Ze stavebního zákona přitom jednoznačně vyplývá, že je tak možno činit jen s vědomím vlastníka takového pozemku. Je přitom možno odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku sp. zn. 5 As 38/2004, který sice řešil problematiku vstupu na cizí pozemek dle zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož některé závěry však lze analogicky použít i na projednávaný případ, neboť právní úprava stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny je obdobná. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *Ustanovení § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny upravuje oprávnění pracovníka správního orgánu vstupovat na cizí pozemek. O takovém vstupu přitom musí být vlastník pozemku vyrozuměn: jak plyne přímo z citovaného ustanovení, vstup pracovníka správního orgánu na pozemek je vázán na povinnost prokázat se služebním průkazem. Ohledání dle § 38 správního řádu (tj. zákona č. 71/1967 Sb., nyní nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., pozn. Městského soudu v Praze) umožňuje správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro své rozhodnutí. O ohledání jako o každém jiném důkazu musí být sepsán protokol (§ 22 zákona č. 71/1967 Sb.), v němž musí být provedený předmět ohledání popsán, popř. porízen jeho náčrt nebo fotodokumentace. Účastníci řízení pak musí být k ohledání přizváni a mají právo klást otázky přítomným svědkům, popř. znalcům.*

Soud tedy uzavírá, že stavební úřad byl povinen vlastníka pozemku o zamýšleném vstupu na pozemky, na nichž byly umístěny předmětné mobilní domy, vyrozumět. Povinnosti vyrozumět vlastníka pozemku o zamýšleném vstupu na jeho pozemek nezavazuje stavební úřad ani okolnost, že místní šetření bylo v daném případě prováděno ještě před zahájením řízení, když prvním úkonem v řízení je v daném případě v souladu se stavebním zákonem vydání rozhodnutí o zákazu užívání.

S žalovaným však lze souhlasit v tom, že uvedená vada neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalobce totiž ani v odvolání ani v žalobě neuvádí, jakým způsobem mohl popsany (nesprávný) postup stavebního úřadu ovlivnit výsledek řízení, neboť skutečnosti zjištěné stavebním úřadem při tomto šetření žalobce nijak nezpochybnil.

Žalobce se mýlí, pokud odůvodnění žalovaného v tomto směru označuje za vyfabulované argumenty nemající oporu v zákoně, neboť se naopak jedná o aplikaci ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Žalobce v žalobě nijak nekonkretizuje, jak bylo tímto postupem zasaženo do jeho práv, jaké další skutečnosti by případně měl stavební úřad na místě zjistit nebo v čem jím učiněná zjištění neodpovídají skutečnosti. S ohledem na to neshledal tuto žalobní námitku soud důvodnou.

V další části žaloby žalobce nesouhlasil s hmotněprávním posouzením věci, tj. se závěrem správních orgánů, že předmětné mobilní domy jsou výrobkem plnicí funkci stavby dle § 108 stavebního zákona.

Žalobce svůj nesouhlas s tímto právním posouzením odůvodňuje především tím, že předmětné mobilní domy jsou nemotorovým vozidlem podléhajícím zákonu o provozu na pozemních komunikacích a nikoli stavebnímu zákonu. Naproti tomu žalovaný postavil své rozhodnutí především na zjištění, že předmětné mobilní domy jsou připojeny na inženýrské sítě. Obě strany pak prezentují jimi preferovaná kritéria jako „absolutní“, na jejichž základě je již možno učinit jednoznačný závěr o charakteru předmětných výrobků s tím, že další okolnosti již nehrají pro posouzení případu roli. S takto předloženým náhledem na věc se soud nemůže ztotožnit a zastává názor, že obě kritéria mají při posouzení právního charakteru výrobků sice svoji relevanci, avšak toliko jako zjištění podpůrná.

Nový stavební zákon č. 183/2006 Sb. zavedl do právního řádu zcela nový pojem „výrobek plnicí funkci stavby“, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnicí funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnicí funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem.

Pojmu „výrobek plnicí funkci stavby“ je tak nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona). Žalovaný v daném případě dovozoval, že se jedná o výrobky plnicí funkci rekreace, tj. že se jedná o výrobky sloužící ke stejnému účelu, k jakému by jinak byly na předmětném pozemku zbudovány stavby kolaudované pro účel sezónního ubytování návštěvníku kempu.

V tomto ohledu se úvahy žalovaného ubíraly správným směrem, když zkoumal, zda

jsou předmětné výrobky připojeny na rozvody elektřiny, vody a kanalizace, neboť u rekreačních objektů je takové připojení předpokladem k tomu, aby mohly plnit svoji funkci. Žalovaný však pochybil, pokud toto kritérium absolutizoval a nezabýval se dalšími okolnostmi případu (alespoň z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, že by se jimi zabýval). Pokud by se totiž např. jednalo o karavany umístěné na předmětném pozemku po krátkou dobu (např. pouhého jednoho dne, resp. noci), pak by se ani v případě připojení tohoto karavanu na síť inženýrského vybavení nejednalo o výrobek plnicí funkci stavby. Výklad zastávaný žalovaným by totiž vedl k důsledku spočívajícímu v tom, že vlastník takového karavanu, který by s ním podnikl např. okružní cestu po České republice a každý den by nocoval v jiném kempu by pak musel v každém takovém kempu ohlašovat umístění karavanu na pozemku stavebnímu úřadu a ad absurdum dovedeno by musel vždy vyčkat uplynutí lhůty 40 dní dle § 106 odst. 1 stavebního zákona. Lze si přitom představit (a bývá to obvyklou praxí), že provozovatel kempu by mohl na své ploše vyhradit pro umístění karavanů konkrétní místa, k nimž by přivedl přípojky elektřiny a vody, na něž by se mohli turisté se svými karavany připojit (a přitom by v kempu strávili jen jednu nebo několik málo nocí).

Shora provedená demonstrace jasně ukazuje, že výklad žalovaného, podle něhož každý výrobek připojený na síť technického vybavení je výrobkem plnicí funkci stavby a vyžadujícím tak ohlášení stavebnímu úřadu, je neudržitelný, neboť je ve svém důsledku absurdní, jak na to ostatně správně poukazuje i žalobce v žalobě.

Soud ovšem nemůže souhlasit ani s žalobcem v tom, že předmětné domy nemohou být v žádném případě výrobkem plnicí funkci stavby dle § 108 odst. 1 stavebního zákona, pokud si zachovají svůj charakter silničního vozidla a zůstanou přemístitelná.

Podle názoru soudu je nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnicí funkci stavby dle stavebního zákona to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umístěnou na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. Z toho vychází i stavební zákon např. v ustanovení § 79 odst. 3 při vymezení staveb nevyžadujících rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas (např. v písm. j/ uvedené „přenosné stavby, zařízení a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku nepřesáhne 30 dnů v roce“ nebo v písm. m) uvedené „cirkusové stany pro nejvýše 200 osob a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo“. Viz k tomu i ust. § 56 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., podle něhož stavební povolení ani ohlášení nevyžadovala „krátkodobá přenosná zařízení, jako prodejní stánky, konstrukce a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov“).

Je tak nutno odmítnout názor žalobce, podle něhož výrobkem plnicí funkci stavby nemůže být nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích. Stavební zákon hovoří zcela obecně o „výrobcích“ a nevyklučuje tedy z této definice předem žádné typy výrobků, tj. ani silniční vozidla, ať už motorová nebo nemotorová. Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení) bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat ohlášení stavebnímu úřadu.

Skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, bude nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjeví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku (po jeho sejmutí z podvozku), což je případ, který zmiňuje žalobce v žalobě, ale může se jednat právě i o vybudování přípojek sítí technického vybavení, jak o tom hovoří žalovaný. Dalšími vodítky pak mohou být terénní

úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku, v daném případě by pak mohl být zkoumán např. i žalobcem projevovaný úmysl pronajímat mobilní domy turistům po celou dobu turistické sezóny aj.

Ve světle shora uvedených úvah musel soud dospět k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nijak nezabývalo otázkou časového určení umístění předmětných výrobků na pozemku, přičemž jak bylo shora podrobně odůvodněno, se jedná o otázku pro posouzení charakteru předmětných výrobků podstatnou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.440 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.640 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 8. prosince 2010

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu